

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIO
LIBRERÍA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

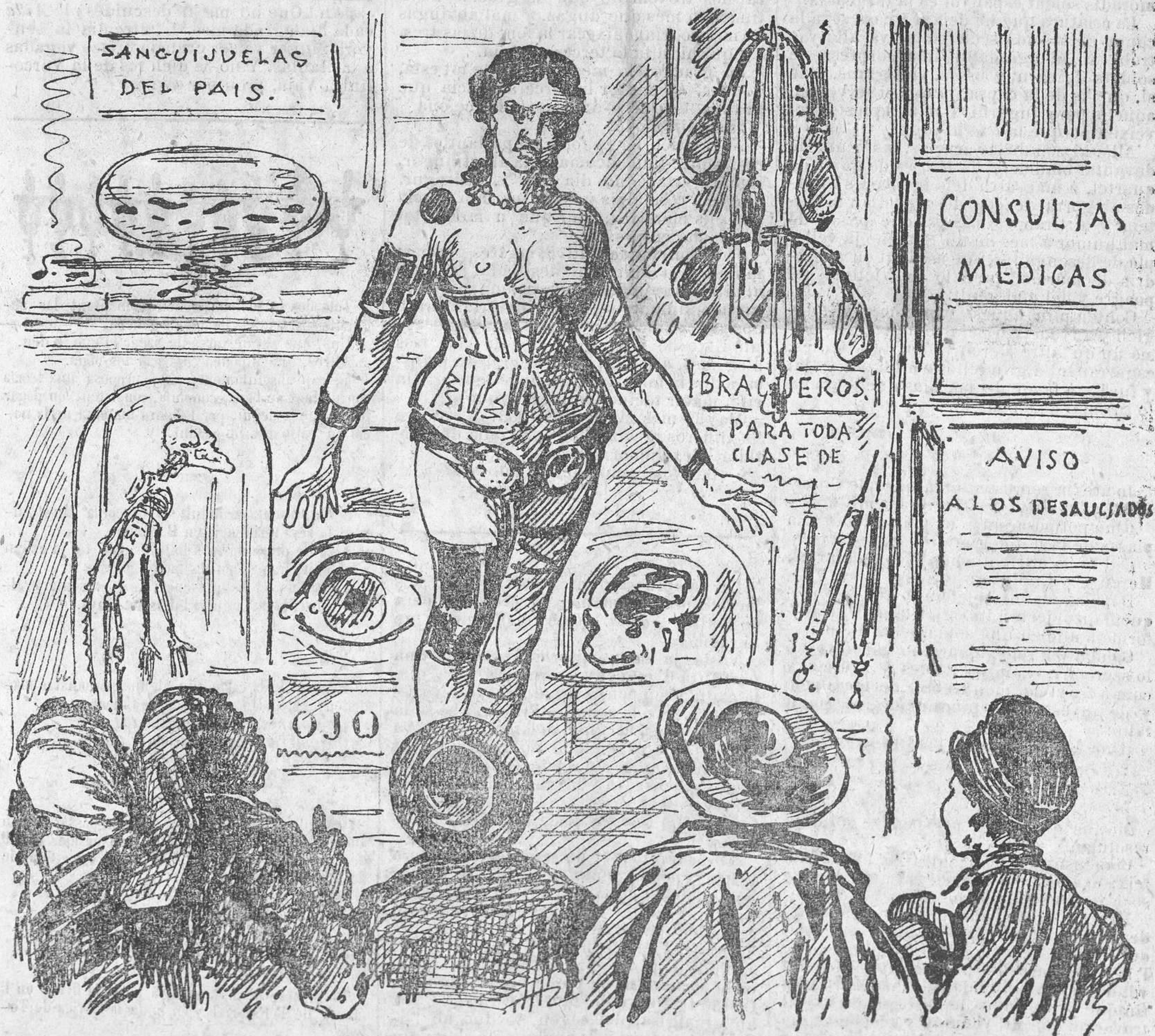
PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16 »
Estranger.	18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS

¡Pobre senyora! ¡No n' está poch de bén guarnida!

BARCELONA

Jo 'ls donaria de molt bon gust aquell plat amanit ab mes pebre que sal, que acostumava a servirlos cada dissapte, cuyat al foch de la política palpitant.

Però, amiguets de Déu: hi ha un refran que diu: «Quan vegis la barba de ton vehí cremar, posa la tèva a remullar.»

Y al venre a la *Gaceta de Barcelona*, qu' es una vehina molt pròxima, duta pèls tribunals de imprenta. se m' arronsan los dits y las ideas calentas que 'm bullien dintre del cap, se refredan y 's quedan més pansidas que un poeta enviant als Jochs Florals, y no trayent cap premi.

«Posat la tèva a remullar» diu l' adagi. Fassin, donchs, lo favor de segnirme fins a la Plassa Real, un temps Nacional, y de veure com poso la barba en remull, dintre del sortidor.

Plassa de las didas y ninyeras y del enamoradís soldat espanyol es la tal plassa.

La criatura que ha deixat a casa seva la capsa dels soldats de plom, va allà y 's troba ab la agradabilíssima sorpresa de soldats de carn y ossos, més grans, aixó sí, que 'ls de la capsa, ja que si serveixen aquells pera jugarhi 'l nen, aquests serveixen perque la *teta* hi jugui.

Allá, al peu de las acacias, las Venus de davantal blanch y 'ls Martes de gorra de quartel, a mansalva deis ignocents Cupidos ab gorra de cop descapdellan lo festeig y 's tiran *requiebros*, que posan de mal humor a més de un Saturno ja vell y plé de desenganys, que assegut en un parís de mármlol, pren lo sol, víctima del poagre y del mal génit.

Contemplin aquest espectacle mitològich y anyadeixin pera completar la iusió un qu' altre Mercuri, déu dels lladres, esgarrapant algun rellotje a un descuidat y fugint a favor de las alas que porta en lo turmell dels peus.

Jo are 'm represento marqués de Ciutadilla, y 'm sento desitjós de fer milloras.

¿Qué pot posarshi a la plassa Real, a la plassa de la mitologia?

¿No hi ha allí Saturnos, Venus, Martes, Mercuris y Cupidos?

Donchs, ala: completém lo quadro: busquem un objecte mitològich també, y transformém alló en una copia del Olimpo.

Comenso a reflexionar: ho consulto ab lo secretari: examino llibres y lib erts, y com a fruyt del meu treball de meditació y de investigació, pronuncio el següent fallo:

¡Una font dedicada a las tres gracias!

Motius que tinch per pendre aquesta resolució.

Comenso per reconcentrarme en mí mateix: examino lo que hi sigut y lo que soch, y penso ab lo que seré.

Me veig arcalde, arcalde de la capital de la democràcia espanyola, de la ciutat del tráfeh, del comers, de l' industria, de l' activitat; arcalde per miracle, sense un vot de mos concitadans, sense altre motiu que la voluntat del qui governa, y al trovarme honrat, venerat y respetat ¿qué volen que 'us diga? Jo mateix me faig gracia.

Ja tenen donchs, la primera gracia de la font.

Encare n' hi faltan dugas, pero no s' apurin.

Com que jo soch arcalde d' aquest tenor (y no parlo de 'n Tamagno,) naturalment la premsa, y especialment la premsa de oposició 'm clava banderillas tot sovint, y 'm tira entretochs y alusions picants.

Un dels periódichs més endemoniats en contra mèva, es aquest paper que cada senmana pregonan los xicots esgargame llantse pèls carrers de Barcelona: aquest periódich que ni ell se cansa de sortir ni 'l públich de comprarlo: la Campana de Gracia.

Ja tenim donchs també, la segona gracia de la font.

Y aném per la tercera.

A Barcelona hi ha escultors, arquitectos, artistas de totas clases: n' hi ha que saben ahont tenen la má dreta.

Jo bè podria cridarlos, obrir un concurs y premiar al més digne encomenanti la construcció de la font de las tres gracias.

Però ab lo que avants los hi he enumerat nos trovém ab que de gracias no 'n tindriam més que dugas, y mal ab dugas no més podriam aixecar la font de las tres.

Aquí hi falta la tercera gracia.

Lo graciós, lo més graciós de tot está, donchs, en fer fer la tercera gracia que hi falta, a aquests artistas de Barcelona.

¿De quin modo?

No fentlos fer la font, no parlantlos de res, y entre-tant encomanarla al estranger, inaugurarla a un dia dat, y, de segur, que una cosa aixís no sols los farà gracia a n' ells mateixos, sino que 'n farà a tot Barcelona en pés.

Ja tenim, en definitiva, las tres gracias: ja tenim la font tant desitjada: ja escup al aire sos rajolins: ja Barcelona conta ab un monument més, qu' immortalisarà l' época del meu arcaldat, y si avants era un ditxo de Catalunya alló de «las tres alegrias», are 'l de las tres gracias, eclipsará fins la fama antiquíssima de treure la rifa, matar tocino y quedar viudo.

May ab més rahó qu' are podran posarse 'ls xufferos recotzats en la barana del sortidor, y exclamar a coro:

—¡Bunyols! ¿Qué compra bunyols?
P. K.

La célebre cantant senyora Fricci, nos ha fet sentir ultimament la preciosa ópera de Bellini *Norma*. ¿Qué volen que 'ls ne diguem?

Vostés ja saben que la *Norma* es una partitura d' empenyo y que l' artista que la canta s' empenya igualment la seva reputació. Però la senyora Fricci, si bè se la va empenyar, al final del tercer acte va presentar la papeleta al públich, y aquet li va dir que la reputació d' artista eminent es bèn seva y la va aplaudir sense reserva.

—Es una *Norma* desigual! diuen alguns.

Verdaderament; no sempre la senyora Fricci está a la mateixa altura. Si vostés havian de pujar cinch centas vegadas a un quint pis ja veuriem si hi pujarian sempre ab la mateixa soltura. La *Norma* 'ns va fer l' efecte d' un llibre que tenint capítols de primer ordre y altres de segon, es no obstant una excelent obra literaria. O sino l' allegro de la *Casta diva*, lo duo ab Adhalgisa, del segon, lo duo ab Polion, del tercer, y 'l final no 'ns deixarán anar al purgatori. En suma: qui tinga gust, qui siga artista, qui vulga veure y sentir una *Norma* bèn concebuda, bèn sentida y casi sempre bèn executada, que vagi a veurer a la senyora Fricci.

Lo tenor Abrugnedo 's va fer aplaudir en lo tercer acte, ahont nos va agradar; los coros molt be; lo senyor Goula estigué com sempre a gran altura y fent miracles. ¡Y encara hi ha qui dubta d' alló de la llagosta!

En lo Liceo hem sentit una bona *Lucrecia*. La senyora Sass, per més que reconeixem que está en decadencia, encara 'ns agrada; perque nosaltres preferim una frase bèn dita, un moment felís, una situació sentida, a tots los crits que puga donar un sereno de barri en forma de cantant.

Lo senyor Aramburu es un tenor que 's pot aprofitar, y dihem aixó, perque de tenors regulars apenas se 'n troban. Canta regularment, té alguns moments felissos y posseheix una veu agradable y bastant voluminosa.

Lo senyor Uetam y 'l senyor Dalmau com sempre, perque may están malament.

No parlem de la senyora Rossi perque avuy estem de filis y no volem disgustá a ningú.

¡Ah! Que no me 'n descuidés: l' *Aida* cada dia agrada mes. L' altre dia la senyora Singer va ser cridada tretze vegadas a las taulas. Y no 'ls dich res de la Vercolini... Vaja, prou per avuy.

Tots los periódichs venen comentant las següents teorías dels homes de govern.

Uns, que pot deixarse de pagar lo que 's déu.

Altres, que 's poden confiscar los béns.

Y, cap absolutament, cap, proposa una teoria contundent de bona economia, consistent en pagar tot lo que 's degui, per l' honra mateixa de la nació qu' es lo més important.

S' ha presentat a indult lo cabecilla Miret, fixant la seva residencia en Barcelona.

Aixó de presentarse a indult quan tot ja es dat y benehit, francament es molt cómodo.

Esperém donchs que encare se presentarà algun cabecilla de la guerra dels set anys.

Hem llegit la carta que alguns periodistas madrilenyos dedican al príncep de Gales.

Que principio Virgen santa!...

Qué barra vágame el cielo!

Durant lo mes de Febrer pròxim passat se han amortisat per pago de débits y conversions 6,409 documents de la Deuda pública, per valor total de 24.552,388.70 rals. (!!!)

¡Quina trepitjada!

M' han fet veure las estrellas!

Lo príncep d' Inglaterra vá posar la firma en l' álbom de l' Escorial y en lo de la fábrica de Toledo.

Jo tinch alguns documents de procedencia inglesa, que no 'm vindria mal que m' hi posés la firma aquest senyor.

Mentres estaven reunits alguns diputats de la majoria pera tractar de lo que millor los semblava, entra en Romero Robledo al lloch de la reunió y 'ls clava una filípica entre cap y coll que 'ls deixa tontos.

Un diputat andalús, d'aquest acte del ministre de la governació 'n digué: «El tres de enero del Sr. Romero Robledo.»

Aquesta frase, diuen los periódichs de per allá, ha fet molta fortuna.

¡Quina llástima que ab una fortuna aixís, no estiga encare per mereixe la persona que l'ha motivada!

S'está discutint l'article 11.^m del projecte constitucional.

Se tracta de determinar si tots los espanyols tenim de dur ó nó d'aquí en avant uns rosaris á la butxaca.

Se tracta de saber si podrém ó nó adorar á Dèu del modo que millor nos sembli.

Se tracta de resoldre, si per tenir vot, necessitarém ó nó 'l butlletí d'haver complert ab la parroquia.

Per are 'ls discursos que 's pronuncian en sentit reaccionari son mansos: per are l'etiquencia que 's desplega es de cul de ciri: per are, en fi, la causa de la unitat catòlica fá furtor de cadáver, com la oratoria que intenta ferla ressucitar.

Ah! Dilluns parla en Castelar. Es inútil dirlos que després de tants dias de núvols, al últim veurán lluhir lo sol.

Y un'altra cosa. Del discurs de 'n Castelar ne farém una tirada apart pèls lectors de *La Campana*, adelantantnos com sempre á tots los demés diaris.

A Girona las classes passivas están atrassadas de pagas de més de un any.

Are calculin vostés que fora d'ellas si haguesen estat un any sense menjar calent.

Aixó de classes passivas vol dir..... classes pacients.

Avuy los Jochs Florals.

Celebrarém qu'es parli molt de llibertat y de progrés y que no 's parli gens de unitat catòlica.

¡Caratsus!

Es que la bona tradició de Catalunya es molt liberal: la tradició dolenta, la que arranca de la dominació austríaca y dels temps de Felip V, es l'única qu'es absolutista.

Y nosaltres per aquest'última, de cap manera: que no 'ns hi demanin pas.

Ja hi ha á Madrid los comissionistas de las Vascongadas encarregats d'arreglar la qüestió dels fueros.

Ja 's diu que no s'han pogut entendre ab lo govern y que presentan la dimissió.

Pero fills meus ¿que no 'u sabian que aquests vascongats, los fueros no 'ls acaban may?

Impresionats profundament sortirem de l'Audiencia, lo dijous últim, després de haver sentit un eloqüent discurs del distingit demócrata y eloqüent advocat Sr. Serrallera, pronunciat en defensa de «*La Gaceta de Barcelona*.»

Solidés d'argumentació, claretat de judici, fermesa y energia en l'espressió, un caudal inagotable de rahons sólidas y brillants, fan del discurs del nostre amic una joia, que per coronament mereix l'absolució del periódich demócrata.

La absolució que nosaltres desitjavan ha sigut pronunciada per lo Tribunal d'imprenta.

Sello de guerra.

¿Pero no s'ha acabat la guerra?

Jo 'ls diré s'ha acabat la guerra dels tiros; pero ha comensat la guerra dels números.

Una y altra produheixen morts.

Sino que 'u digan los corredors de cambis.

«Qui gasta mes del que pot, al últim s'ho ha de vendre tot.»

¿Saben á quan puja la Deuda d'Espanya?

Donchs esgarrifinse.

A cada espanyol, contantni 16 milions, l'hi tocaria trevallar, pera pagarla, mes de un any de franch.

DOLORA

A GESTUS.

Vaig veure una bona mòssa,
un dia sortint de missa,
d'ulls blaus, com d'una pallissa
'ls cops, y de trenca ròssa.

Vaig seguir-la ab mol desfici
plé d'un foch que al hom fa neci,
sens pensar que ab lo despreci
pagues lo mèu sacrifici.

Va escoltarme ab gran catxassa,
fentli ademans com En Rossi,
y va sellar lo negossi
regalantme una carbassa.

Mes tart per una morena
vaig cambiar la ròssa nina,
pensantme trobá una mina
darrera aqueix'altra nena.

Va semblarme més bufona,
més amable y més galana,
y veyentla, la galvana
me duya prest á la nona.

—No hi ha més, probém fortuna;
vaig dir jo, ab molt amohino;
pro va ferme perdre 'l tino
dantme carbassa, la tuna.

—¿Dugas? deya, es massa grossa!
jo no passo tanta pena,
perque estimo á la morena
y no he olvidat á la ròssa.

Mes ja que una y altra nina
m'han pagat ab lo despreci,
ni vull que 'm tingan per neci
ni molt ménos per gallina!

Y anant á mar á grans passos,
deya:—¡ofegat! ¡Mort bufona!...
Pró 'm vaig recordar prop l'ona
que portaba dos carbassas.

ANTON DELS ASES.

Vá ser detingut á Madrid una jove de 25 anys que anava disfressada d'home.

¡Vejin de que fan cas!

Si s'havia de pendre á tots aquells que portan faldillas sense ser donas, quina feyna se li giraria á la policia!

—Vaja: que digan lo que vulgan, lo diputat que ha sortit pèl segon districte es en Jover.

—S'erra!

S'ha apoderat la desmoralisació de las tropas otomanas al intentar apoderarse del Niksic.

Es molt natural: res es mes desmoralisador que la ganduleria.

Y com aixó de las otomanas convida, tant á jeurer!

La diputació provincial de Madrid vol celebrar pèl Setembre una exposició agrícola.

Fentse á Madrid aquesta exposició no hi deurán faltar garrofes, carabassas, pebrots, pinyas, bolets, castanyas y altres fruytas per l'estil.

500 oficials carcundas que foren internats en Nantes serán conduhits aquí.

Deya un gastrónomo, si no fora bó que 'ns fessin la caritat d'enviarlos tal com envian las sardinas del país ahont foren internats.

¡Escabetxats!

En las immediacions de Praga ha sigut assessinat al mateix temps que la seva esposa, 'l mestre Nerunda, que sigué lo introductor de la polka en los balls.

Ignorém los motius de semblant crim.

Si 'ls assessins han dut á cap tal intent solament per haber introduhit la polka, ¿qué deuriam fer nosaltres ab los que tant temps há que nos la fan ballar per forsa?

Poden concorre, si vostés volen, al mes de Maria, si desitjan sentir la oratoria del sigle.

Los recomaném especialment l'orador de la parroquia de Sants Just y Pastor.

Per are jo 'ls asseguro que ab lo que vá dir un dia d'aquets, vá estar molt poch just.

Ah! Tambè 'ls puch assegurar que enrahona com un pastor.

De un periódich de Madrid:

«Los diplomátichs han consultat als cardenals sobre la successió de Pio IX.

«Pero no han obtingut resposta.

«Es natural.

«L'Esperit Sant es com en Posada Herrera, molt reservat.»

Una part de la majoria trevalla per la formació de un centro parlamentari.

Are es quan se 'm ocorra 'l creure que la majoria comensa á perdre 'l seu centro..... de gravetat.

—¡Ay gracias á Dèu! deya un mestre d'estudi.

—Y donchs ¿qué tè D. Libori?

—Res, que sembla que al últim respirarém.

—Y aixó ¿qué han acordat pagarlos per ventura?

—Si vol que l'hi diga, no 'u acabo d'entendre: sino qu'are 'l govern ha acordat descontarnos un 25 per cent del sou, y com fins are no 'ns han donat més que gana, figúris que un 25 per cent méns de fam, sempre es una cosa que alivia.

Per segona vegada, la *Gaceta de Barcelona*, ha sigut denunciada y duta devant del Tribunal d'imprenta.

Es una xicota tant guapa que 'l Sr. Fiscal tè l'humorada d'enamorarse 'n tot sovint.

No tè mal gust. O sino suscriguinshi y ho sabrán.

La noblesa catalana ha firmat una exposició dirigida á las Corts á favor de l'unitat religiosa.

Las decadencias, Dèu las cria y ellas s'ajuntan. Y una ranció 'n crida un'altra.

Jo hi firmat un debitori: 'n pago 'l sis per cent, no tinch un céntim, se m'acosta l'inglés fatal y 'm reclama las pujas.

—¿Com diu? pregunto jo.
—Vinch pèls interessos.
—Ja veurá, prenguis la molestia de passar per l'any 1877 y 'n parlarèu.
—¿Com s'entén?
—Llavors l'hi pagaré l'hu y mitj per cent: de las pagas vensudas no se 'n refihi pas..... y si vol més detalls, agafi 'ls pressupuestos y llegeixi. Apa! Largo de aquí!

Ha sortit una circular marcant lo destino dels carlins.

Un voluntari á qui l'última guerra l'hi costa un bras, exclamava plè de tristesa al llegirho en lo *Diari*.

«Per mí un bras de ménos y per ells un destino.»

Se parla de que será nombrat arcalde de Barcelona lo Sr. Girona.

¡Girona sobre Barcelona!
L'olla gran dintre la xica.

Nes sembla que si resulta veritat aixó del nomenbrament de 'n Girona, sortirà veritat lo de la nova publicació d' aquell antich periódich titolat «*El pujero verde*».

—¿No saben?
Un aucell destinat á fer veure 'ls ulls verts al mentat Sr. Girona.

Una gacetilla del *Brusi* un d' aquestos dias comensava aixís:

«Dos cegos y un *hombre* que les acompanyaba riñieron ayer, etc. etc.»

De lo cual se deduheix que 'ls cegos no son homes.

¡Ah miope!

Una reflexió:

Un home polítich mentres viu es bescantat, vilipendiado, criticat sense comisseració: se l'hi escup á la cara la baba de la injuria; pero aquest home 's mor y llavors se regoneixen sos serveys y comensa per l'apoteosis.

De modo que un sabi va dir un dia:

«Los grans homes son com los cunills: única-ment quan son morts son bons.»

Diálech de carrer:

—Home, home, y donchs Senyó Anton ¿com ho tenim aixó?

—Bastant mal, D. Pere.

—Y pues que se l'hi ha mort algú de la familia?

—Jo soch la víctima D. Pere, josoch la víctima.

—Y donchs ¿qué li diu lo metje?

—Si ja estich tip de mudarne: miris temps atrás vaig trobarne un de molt entés: estich cert que m'hauria curat; pero 'l pobre vá morir víctima de un atach que ningú se l'esperava.

—Y qui 'l visita are?

—Un tal Doctor Salaverria.

—Ay, ay: lo mateix nom del ministre d'Hisenda.

—Tè rahó: si fins crech que son parents de lluny.

—¿Y qué tal?

—Que n'estich fins al cap-de-munt, y decidit no sols á mudar de metje, siuo fins á mudar de sislema. Pot ser l'Homeopatia farà 'l que no ha pogut fer l'Alopatia.

Vamos, vamos, estiga bó Sr. Pere.

—Passiho bè D. Anton y adobis prompte.

Recullit al vol.

Una pregunta: Si 'ls mestres d'estudi no cobran y 's moran de fam, quan se 'ls desconti un 25 per cent dels seus habers de que 's moriran?

La resposta:—De rabia.

CANTARELLAS.

Quan obras la boca Paca
quedo alelat y suspés
al veure unas dents tant blancas
com la má de un carboner.

S. L. E.

Dius que per mí perts lo cap
jo per tu l'esteniment:
tu ximple y jo rematat.
¡Ja veurás quin casament!

P. y M.

QUENTOS

Un dia anant per un camí á un home desesperat,
li sortiren lladres.

—¡Alto! l'hi digueren: diners ó la vida.

—A lo qual ab molta flemma 'ls respongué:

—Prenéu lo que vulguéu.

Un any per las firas un pagés aná á Barcelona.
Al passar per un carrer se quedá plantificat davant de una cantonada, en la qual hi havia algunas personas que llegian un anunci.

Per veure 'u millor, á cops de cotze s'obrí pas, al objecte de colocalse al davant de tots.

Al cap de un rato, quan ja tenia temps d'haverho llegit vintiuna vegada, un senyó l'hi diu:

—Home féu lo favor. ¿Encare no estéu enterat?

—Tinga un xich de paciència y sápigua una cosa que jo no havia llegit may. Si vosté vol aprendre 'n vágisse 'n á un'altra cantonada, que bè ni hi ha prou de papers pèls carrers de Barcelona.

EPIGRAMAS

L'esposa de D. Ventura
va fer vuit dias ahí
qu'en lo Putxet va morí
de un gran tip de confitura;
y ell ab desespero fort
y una franquesa qu'encanta,
diu: Ha mort com una santa;
ha tingut molt dolsa mort.

P. y M.

Vaig dir un dia á n'en Pau Gras
qu'es un mosso com un roure:
—Com no esta seré y pot ploure
aquets gerros entrarás.

Y ell qu'es bromista dels fins
y un burieta dels millors,
veyéu, llensava las flors
y entrava 'ls testos á dins.

P. y A.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1 PROBLEMA ARITMÉTICH.—Lo primer ne tenia 265; lo segon 583, y 'l tercer 689.

2 XARADA 1.ª—So-lu-ci-ó.

3 ID. 2.ª—Es-com-bra.

4 GEROGLIFICH.—No hi ha don, sens dinés.

Han endavinat totas las solucions Mileitis y Mister Broquil: las 2, 3 y 4 Sipari; las 2 y 3 Xicas del Olimpo, Un contribuyent, Pedante de Reus, R. Bigas y Estripa-quentos; las 2 y 4 Aulot; la 1 no mes Llus de Lleyda, J. Abir y Udrevillar y Ordep Sávir; la 2 solzament Bonhome Lloretench y Fill de Tortosa, y únicament la 3 un animal.

CORESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans B. de Vilasar, Tinter y Ploma, D. Capdella y Caprens, J. Granollers, M. Baronet, Senyó Curripias, Joan Pellislo, Un Laletá y Sipari.

Per defectuosas no 'ns serveixen las que 'ns han enviat.

Ciudadá racionalista: Hi ha encare 'ls mateixos defectes.—Ploma de oca: No copihí, home, no copihí.—Breu: Vosté sempre 'u fá bè.—Perico Matalassé: Pot molt ben aprofitarse 'l qu'anto.—Dos fills de Catalunya: Passin á la botiga y 'ls enterarém: lo que 'ns remet no serveix.—C. Rosset: Deixis veure si es tant guapa com diu.—Simon Alsina: Aceptem lo que 'ns envia y contestem afirmativament á lo que 'ns demana.—J. D. y C. de la Mola: N'ha de aprendre encare un xich més: no es adri encare.—Z: L. endavinalla es massa epigramatica.—Ciudadans X, Gall inglés, C. Palet, Noy Vilardora, Valentí Julivert, Sobedra, Paco Maymenjas, Policarpio, Sined, Tirabolos. E. X. Modesto Mestres, P. Botero. A. Xafandini, Tito, Miércoles y C.^a, Auloti, M. del X. Sipari, Senyó Curripias, Tinter y Ploma, Bonhom Lloretench, Llus de Lleyda, Pedante de Reus y un contribuyent: Los participém que tots plegats no 'ns envian res que 'ns serveixi.—A. Z. O: Está bè.—P. T.: Hi ha una cantarella arreglable y un'altra que nó.—B. C.: La seva poesia es massa seria.—Un Laletá: L'anagrama bè: las cantarellas fluixas.—M. Baronet: Insertarém lo problema.—D. Capdellá: Hi anirá la fuga.—B. de Vilasar: L'epigrama es una mica massa llepol.—Ramon Bigas: Insertarém lo problema aritmétich.—Un que no hi vá firmar: Hi anirá la poesieta.

SINONIMIA Y FUGA DE VOCALS.

n h.m. f.ll d. l. t.t
q.n v. . l. t.t. r.s.r
t.t. n. n. b.nch q. t. t.t
pl. d. t.t. f.r.d.t.

PERET Y ANTONIETA.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Preguntat un per la seva edat y la de la seva familia, respongué:—Si dels meus anys ne treus un y 'n prens la meytat, tindras los anys de la dona; lo noy gran té lo quint dels de sa mare y la noya gran lo sisé; lo noy xich té la meytat dels del noy gran; y la noya xica lo quãrt dels del noy xich. Los anys de la dona y dels noys, ménos la noya xica suman 44, ¿quina será l'edat de cada un de nosaltres sis?

ESTRIPA QUENTOS.

GEROGLIFICH-PROBLEMA.

¿¹/₅: 4?: 4

D. CAPDELLA.

XARADA

Fent la primera invertida
á la tercera-segona
m'estava jo, quan me sento
una dos-terça molt forta,
y ¿qu'era? que una hu-tres-dos
es á dí 'l rector del poble
sabia pèls meus companys
que á una hu-tres feya una estona
m'havia jugat los quartes.
Jo représ enesta forma
y xiuelant una total
veig com torna a la parroquia.

BREU,

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mítj